

KAPITOLA 4

Phoebe už nechtěla ohledně George nic riskovat.

„Nespustím tě z očí,“ oznámila mu po snídani. „Jsem tvůj anděl strážný.“

„Nevěděl jsem, že andělé stráží nosí brýle,“ řekl a zatahal ji za vlasy.

„Ti chytrí ano,“ řekla Phoebe a hmatla po jeho ruce. Nabídla mu citrónový bonbón z malé stříbrné krabičky, kterou s sebou nosila už od Londýna.

George se zašklebil. Nenáviděl tyhle bonbóny pro staré dámy.

George by radši našel Marca a Enza a dozvěděl se víc o Itálii. Chtěl jezdit výtahem nahoru a dolů. Jakákoliv jiná loď na světě stěží měla výtahy! A také by rád našel pana Andrewse, šéfkonstruktéra lodi.

Když se hned první den pan Andrews zastavil u jejich stolu při večeři, George si myslel, že je to jenom další nudný milionář, který jde tetičce Daisy políbit ruku.

Ale pan Andrews byl jiný.

„Vy jste postavil Titanic?“ zeptal se George.

Pan Andrews se usmál.

„Ne vlastníma rukama. Stavělo ho tisíc mužů. Ale navrhl jsem ho, to je pravda.“

Pozval George a Phoebe do čítárny v první třídě. Na dlouhý vyleštěný stůl potom rozložil plány lodi.

Bylo to jako sledovat kostru obrovského zvířete.

„Je to ten největší výtvar, co kdy byl postaven,“ vysvětloval pan Andrews. „Čtrnáct poschodí vysoký. Čtyřicet pět tisíc tun oceli. A delší než čtyři bloky domů.“

„Naše tetička říká, že se této lodi nemůže stát nic špatného,“ řekla Phoebe. „Lidé říkají, že je nepotopitelná.“

„Žádná loď není bezpečnější,“ řekl pan Andrews. „To je jistě pravda.“

„Co kdyby Titanic zasáhl meteorit?“ zeptala se Phoebe, která byla v poslední době posedlá širým vesmírem. Byla rozhodnutá, že než přistanou v New Yorku, musí vidět padat hvězdu.

Pan Andrews se ale nesmál, ani nevyvracel oči jako pan Landers, když Phoebe kladla své otázky.

„Neplánoval jsem, že by loď měl zasáhnout meteorit,“ řekl pan Andrews zamyšleně. „Ale rád bych si myslel, že vydrží téměř vše a stále bude plout.“

Phoebe to zdá se uspokojilo.

„Jsou tady nějaké tajné průchody?“ ptal se George.

Pan Andrews se zahloubal do svých plánů a potom ukázal na kotelny.

„Tady jsou únikové žebříky,“ řekl. „Vedou pravobokem lodi, skrz dvě poschodí kajut topičů, a ústí v jejich jídelně. Slyšel jsem, že posádka je ráda používá namísto schodiště.“

George by tam klidně mohl zůstat celou noc. Pokládat miliony otázek, pan Andrews by mu odpověděl na každíčkou z nich.

„Jako malý kluk jsem byl jako ty,“ řekl pan Andrews těsně před tím, než tetička Daisy přišla zavolat George do postele. „Jednoho dne postavíš svou vlastní loď.“

George věděl, že to se nikdy nestane. Stěží vydržel den ve škole. Ale byl rád, že to pan

Andrews řekl. A rozhodně chtěl nalézt ty tajné žebříky.

Ale Phoebe měla jiné myšlenky.

Nejdřív odvěkla George do knihovny v první třídě, aby si mohla prohlédnout knihu o Halleyově kometě. Potom ho vzala na procházku po lodní palubě.

Cítil se jako pejsek na procházce.

„Zvláštní,“ řekla Phoebe, když se dívala na záchranné čluny, visící přes palubu.

„Je tady jenom šestnáct člunů. To určitě není dost pro všechny.“

„Lod' je nepotopitelná,“ řekl na to George.

„Copak tady potřebujeme nějaké záchranné čluny?“

Phoebe se dívala na čluny a pokrčila rameny. „Asi máš pravdu,“ řekla. A potom

mu oznámila, že je čas zjistit, kolik dam nosí klobouk s bílými pery.

George zaúpěl.

Tohle byl ten nejnudnější den jeho života.

Ale aspoň na něj nikdo nekřičel.